

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ,

Ἡ ἄγγελοι ψάλλοντες εἰς ὑποδοχὴν θνησκούσης
νεάνιδος.

Ἄρπαγσόμεθα ἐν νεφέλαις,
καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ
ἔσόμεθα.— Α΄. Θεσ. δ. 17.

ΚΑΙ τὴν ἀτμώδη φέροντες τῶν ἀθανάτων βύσσον,
Ἐπὶ φορμύγων ἀργυρῶν καὶ ἐλεφαντοχρύσων
Οἱ ἄγγελοι συνέψαλλον
Μὲ ἀρμονίαν ἐξαλλον·

« Ὁ ἀστερόεις οὐρανὸς μᾶς εἶδε διαβάτας·
Βαθμίδας μας συνήψαμεν νεφέλας ἀπωτάτας·
Τὰ καθ' ὁδὸν δὲ πνεύματα ἡρώτων μ' ἔκστασιν των,
Ποῦ κάτω πορευόμεθα;
Κ' ἡμεῖς ἀπεκρινόμεθα·
Σὲ ἵνα προσκομίσωμεν τὴν νέαν ἀδελφὴν των.
Ἐλθέ, ἐλθέ, νεᾶνις,
Ἐν τοῖς παραδείσοις μεθ' ἡμῶν τοῦ Πλάστου ν' ἀνασάνης!»

Κ' ἡ ἀσθενὴς καὶ φθίνουσα
Εἶπε, τὸ οὖς ἐκτείνουσα·
— «Μὲ δάκρυα τὴν κόμην μου ὡς πότε θεὸς νὰ λούης!
Γλυκεῖα μήτηρ, πρόσεξον· ἐκεῖ μακρὰν ἀκούεις . . ;»
— «Θυγάτηρ! εἶναι χίμαιρα.»— «Τί λέγεις! τούναντίον . . .
Μὲ σβύνεις τὴν ἐλπίδα!
Ἐγὼ ἀφ' ἄσπεριδά
Μακρῶν τὸ ὑπέλαβα, καὶ κῶμον ἡλυσίων.»

Καὶ ἔψαλλον οἱ ἄγγελοι· « Ἐλθέ, ἐλθέ, νεᾶνις,
Ἐν τοῖς παραδείσοις μεθ' ἡμῶν τοῦ Πλάστου ν' ἀνασάνης·
Νὰ φαίνεσ' ἐν τῷ μέσῳ μας διάσημος ἀδάμας,
Νὰ γίνῃς ἓνας οὐρανὸς εἰς τὰ οὐράνια μας·
Νὰ σὲ προικίσ' ὁ Ὑψίστος τὴν ἴριν τῶν αἰθέρων!
Διάδημα, καὶ τάπητα τὴν κόνιν τῶν ἀστέρων!
Ἐλθέ, ἐλθέ, νεᾶνις,
Ἐν τοῖς παραδείσοις μεθ' ἡμῶν τοῦ Πλάστου ν' ἀνασάνης!»

Κ' ἡ ἀσθενὴς καὶ φθίνουσα
Εἶπε, τὸ οὖς ἐκτείνουσα·
« Τί ἄσμα θελξικάρδιον εἰς μίαν ἀσθενοῦσαν,
Κατάκοιτον καὶ δυστυχή!
Ἴδου ἐκ νέου ἀντηχεῖ . . .
Γλυκεῖα μήτηρ, ἤκουσες; Σιμὰ ἐτραγωδοῦσαν.»
— «Ἡσύχασε, θυγάτριον! τῆς φαντασίας εἶναι . . .»
— «Ποτέ· λυρίζει ἔξωθεν χορὸς παρθένων. Μείνε . . .
Μὲ προσκαλοῦν αἱ φίλαι μου!
Τὰς φίλας ταύτας στειλὲ μου!»

Καὶ ἔψαλλον οἱ ἄγγελοι· « Ἐλθέ, ἐλθέ, νεᾶνις,
Ἐν τοῖς παραδείσοις μεθ' ἡμῶν τοῦ Πλάστου ν' ἀνασάνης!
— Ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τοῦ διαδήματός μου
Ἐλλείπει, εἶπεν ὁ Θεός,
Εἷς μαργαρίτης ἀγλαός·
Τὸν μαργαρίτην εὗρετε εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ κόσμου!--
Κ' ἡμεῖς ἀναπετάξοντες τὰς ἀσπρας πτέρυγας μας,
Ἀνήλθομεν,
Κατήλθομεν,

Καὶ τέλος πάντων σ' εὕρομεν μετὰ πολλῆς χαρᾶς μας.
Ἐλθέ, ἐλθέ, νεᾶνις,
Ἐν τοῖς παραδείσοις μεθ' ἡμῶν τοῦ Πλάστου ν' ἀνασάνης!»

Κ' ἡ ἀσθενὴς καὶ φθίνουσα
Εἶπε τὸ οὖς ἐκτείνουσα·
« Γλυκεῖα μήτηρ, ἤκουσες; τίς πλέον δὲν ἀκούει!--»
— «Βορέας εἶναι, κόρη μου· ἀπὸ τὴν θύραν κρούει.--»
— «Ποσῶς! ἀλλὰ συνέψαλλον
Ἄρχ' ἄγγελ' ὕμνον ἐξαλλον . . .
Ἴδου . . . καὶ πάλιν . . . ψάλλουσιν . . .
Ἴδου . . . τὰ κρίνα . . . θάλλουσιν . . .
Μὲ μύρον . . . ἄνθη . . . βραίνουσι . . .
Πηγαῖω . . . με . . . προσμένουσι . . .»

Καὶ ἔψαλλον οἱ ἄγγελοι· « Ἦλθες ἰδοῦ, νεᾶνις,
Ἐν τοῖς παραδείσοις μεθ' ἡμῶν τοῦ Πλάστου ν' ἀνασάνης!
Νῦν ἔσο ἐν τῷ μέσῳ μας διάσημος ἀδάμας!
Νῦν γίνε σὺ ὁ οὐρανὸς εἰς τὰ οὐράνια μας!
Τὸν πέπλον λάβε τῆς αὐγῆς καὶ με αὐτὸν ἐνδύσου,
Καὶ κάθευδε εἰς κάλυκας ἀνθῶν τοῦ παραδείσου!»

Ἐν Σαραφείμ μικρότερον ἀποσπασθὲν τῶν ἄλλων
Πετᾶ πρὸς τὴν νεόφυτον, καὶ λέγει πάλιν ψάλλον·
« Τὰ στέφη τῶν ἀγγέλων μας ὑάκινθοι συνθέτουν,
Τὸ σὸν συνθέτουν κρίνα·
Αὐτὸ ἐπὶ τῆς κόμης σου διὰ χειρὸς μου θέτουν . . .
Τὸν Ἐωσφόρον χλεύασον!
Ἴδου αὐτὴν τὴν ἔσπερον ἡλιακὴν ἀκτίνα·
Κιθάραν κατασκευάσαν . . .
Ἀπὸ τὸν πέπλον τ' οὐρανοῦ ταινίαν τῆς λαβῆς της,
Καὶ με κομήτας δώδεκα τοὺς δώδεκα στροφεῖς της.»

Τὸ Σαραφείμ ἐσίγησεν.— Ἐν Χερουβίμ σιμόνει,
Καὶ λέγει πρὸς ἐκείνην·
« Ἄς ἐγερθῆ εἰς θρόνον σου ἡ τῶν ἀστέρων σκόνη·
Ἄν θέλῃς ὑποπόδιον, πατεῖς εἰς τὴν σελήνην·
Εἰς τὴν χρυσῆν σου φορμύγγα χορδὰς ἂν θέλῃς, οἶδας
Τῆς πολυχρόου ἱρίδος τὰς τηλαυγεῖς λωρίδας--
Ἐκεῖνας διαχώρισον, καὶ τάνυσον ἀντὶ χορδῶν.
Τὸ νέκταρ, βέρον πρὸ ποδῶν,
Εἰς τοὺς κοκκίνους του ἀφροῦς λευκὰ κυλτεῖ βόδα--
Ἐν τῷ βρεῖθρον τοῦτο βύθισον τὸν δεξιόν σου πόδα--
Τὸ βρεῖθρον θὰ φλοισβήσῃ,
Ἐν τῷ φλοισβῷ τοὺς δακτύλους σου εἰς τόνον θὰ βυθιμίση,
Ἐν μέλος θ' ἀνυψώση,
Καὶ ἄμα ἐναρμόνιον ἐν ἴσον θὰ σὲ δώση.»

Καὶ τότε πάλιν ἐμελεσε τὸ στίφος τῶν ἀγγέλων·
« Δὲν μένει πλέον παρελθόν, ἡ ἐνεστώς, ἡ μέλλον--
Τὸ πᾶν ΗΜΕΡΑ ΜΙΑ!
Νεᾶνις μακαρία!
Ἴδου σὲ κατεστήσαμεν τῶν οὐρανῶν ἐνοίκιον·
Μέλψον τὸν ὕμνον Σαββαῶθ εἰς ἦχον ἐπινίκιον!»

Ἄλλ' αἰφνιδίως ἔλαμψεν ἡ κορυφὴ τῶν οὐρανῶν!
Πρὸς ἓνα ΜΕΓΑΝ ΟΦΘΑΛΜΟΝ πᾶς ἄγγελος ἐτράπη,
Κ' ἠκούσθη ἄβυσσος φωνῶν·
ΑἰΩΝΙΟΣ ΑΓΑΠΗ!!!